

HOOFDSTUK 2: KUMAR

Kumar haatte de elfen nu al, en hij was nog geen dag in hun rijk. Ook de sneer in de woorden van de koning was hem niet ontgaan. Maar Kumar wist wel beter dan erop ingaan. Bovendien was het een feit, hij was een mensenkind, hij snapte niet waarom dat de koning dacht dat feiten hem gingen kwetsen. Dat was wat hij beledigend vond. Niet de sneer zelf, maar dat de koning dacht dat hij zo kleinzerig was.

Hij keek de koning strak aan en stak hem de boekjes toe. "Oordeel zelf maar."

Misschien niet het meest diplomatische antwoord, maar dit koningspaar moest goed begrijpen dat zij hier niet voor hun plezier waren, of ze hielpen, of ze hielpen niet. Hij had geen zin in politieke spelletjes.

Het deed hem deugd het geschokte gezicht van de koning te zien toen hij de eerste tekst in het boekje las. Hij voelde ook hoe zijn ego aanzwol toen de koningin riep dat iedereen de zaal moest verlaten. Hij kon zich met moeite inhouden om niet "Ik zei het toch!" te zeggen.

De elfen haasten zich snel de zaal uit en enkele minuten later waren alleen zij, het koningspaar, een jong uitziende elf, waarvan Kumar vermoede dat hij de prins was, en een ouder uitziende elf, waarschijnlijk de raadsheer, nog over. De koningin keek het gezelschap inschattend aan. "Wie van jullie is Valora?"

Kumar voelde Valora naast zich verstijven, maar ze zette toch een stap naar voren. "Dat ben ik, vrouwe."

De koningin keek Valora misprijzend aan. "Jij bent Valora? Diegene die de Vloek van het Kwaad draagt?"

"J-ja."

Het koningspaar wisselde een blik. Het was de koning die het woord nam: "Rigan, geef deze mensen een vertrek, dan kunnen zij zich oprispen," hij pauzeerde langer dan nodig was, "en kunnen wij bekijken wat we met deze jongelui gaan doen."

De oudere elf, Rigan, knikte zwijgend en gebaarde naar hen dat ze moesten volgen.

Kumar keek naar Yvan, die zwijgend naast hem liep. Vanaf hun eerste ontmoeting met de elfen was gebleken dat Yvan hen niet kon verstaan. Volgens Zyara kwam dat omdat Yvan geen magie had, maar wat de reden ook was, Kumar had een beetje medelijden met hem. Hij had een heel land doorkruist, had tientallen wetten verbroken om Valora te helpen, allemaal om nu niet te weten wat er aan het gebeuren was. Niet dat je dat aan hem zag, hij liep met een zelfverzekerde tred en had een ontspannen uitdrukking op zijn gezicht, waarvan Kumar toch vermoedde dat hij vals was. Zelfs hij was niet op zijn gemak hier, terwijl elfen in Thasadin zo goed als, zo niet volledig, werden aanbeden.

Zyara versnelde haar pas tot ze naast Yvan liep en vertaalde wat er gezegd was tijdens de audiëntie.

Kumar luisterde maar half, zijn eigen hersenen draaiden op volle toeren.

Het plan was om Valora naar hier te brengen, om dan terug te keren naar huis. Oasis was waarschijnlijk al lang gearriveerd en hij kon Bodhi moeilijk alleen laten met die jongen. Mocht hij dat doen, zou zijn broer hem waarschijnlijk vergiften zodra hij terug was.

En hij zou het hem niet kwalijk nemen.

Bovendien was hij de kroonprins. Hij had verantwoordelijkheden te vervullen.

“Hier zijn uw vertrekken.” Rigan bleef staan voor een deur en keek Kumar aan, die de gedachten aan zijn thuisland weer uit zijn hoofd zette, het waren zorgen voor later. “Er zijn vijf slaapkamers, een gemeenschappelijke opfrisruimte en een gemeenschappelijke hoofdzaal. Eten zal later voorzien worden, we komen jullie halen zodra het koningspaar klaar is om jullie te ontvangen. We vragen ook om hier te blijven, het paleis is groot en we zouden niet willen dat een van jullie op plaats komt waar hij of zij niet moet zijn.”

Het viertal liep zwijgend het vertrek binnen. Het was een grote ruimte, met fluwelen zitbanken en hoge houten deuren, versierd met fijn houtsnijwerk dat een patroon van kronkelende ranken vormde. Tussen de banken stond een brede marmeren tafel, waarop keramieken schalen vol gedroogd fruit prijken. Naast de tafel lag een klein bassin, waarin een fontein in de vorm van een waterlelie stond. Het water stroomde tussen de leliebladeren door, waardoor de ruimte zich vulde met het zachte geluid van stromend water. Het plafond bestond uit een afwisseling van houten planken en licht getinte ramen, waardoor de kamer in een zacht getint licht baadde.

Valora keek met grote ogen rond, Zyara zocht de opfrisruimte en Yvan bleef gewoon staan. Kumar was van plan geweest de beste slaapkamer uit te zoeken, maar aangezien niemand hetzelfde idee had, kon dat nog wel even wachten.

Hij liep naar Yvan toe. "Alles oké?"

Yvan keek hem aan. "Ik weet het niet, het voelt hier gewoon, verkeerd aan?"

Kumar liet zijn ogen over het vertrek glijden. "Vind je? Ik vind dat het hier luxueus aanvoelt."

Yvan rolde met zijn ogen en liep naar de zitbanken, waar hij zich met een uitgeputte zucht in neerlegde. Kumar begon aan zijn toer om de beste slaapkamer uit te zoeken.

Na een kamer uitgekozen te hebben, liep Kumar naar de rest toe, die zich rond de tafel verzameld hadden.

Yvan was ondertussen half rechtgekomen, zodat hij aan het gedroogd fruit kon.

Valora staarde naar het stromende water, terwijl Zyara haar haren kamde, af en toe stoppend om een stuk gedroogd fruit in haar mond te steken.

Pas nu Kumar niet meer op een paard zat en de adrenaline van de ontmoeting met de elfen vervaagde, begon de uitputting het over te nemen. De bedden die hij juist had bezocht, leken heel verleidelijk.